

Domnitorul Vlad Țepeș

A fost odată niște vremuri în care domnea în Țara Românească un vodă pre nume Vlad, poreclit Țepeș.

Acest domn era aspru foarte, dară drept. Pe hoți, pe mincinoși și pe leneși nu-i putea suferi. El făcu tot ce putu spre a stârpi ăst soi de oameni din țară. Și de-ar fi domnit mai lung, spun că era să ajungă ca să curețe pământul de niște asemenea iasme și poate să și facă să nu se mai nască altele asemenea loruși. Dară
aș! unde este norocul ăla?

Pe vremea aceea un neguțător din cetatea Florența în Italia mergea la țara lui, cu multe scumpeturi nestimate și cu o mare sumă de bănet. El trebuia să treacă prin Târgoviște, pentru că acolo era scaunul domniei pe vremea aceea. Și fiindcă auzise pe turci spuind ce pățiseră din mâna lui Vlad-vodă Țepeș, el credea că românii sunt niște căpcăuni, sau cel mai puțin niște tâlhari de codru.

Cum ajunsese în Târgoviște se duse drept la vodă, cu un dar bogat, și-i zise:

— Măria-ta, ursita m-a dus să trec prin țara pe care o stăpânești măria-ta, cu tot avutul meu, agonisit printr-o muncă jidovească de mai mulți ani în părțile răsăritului. Țara aceasta este creștinească. Și ca să nu se zică în Apus, unde mă duc, că un creștin a fost jefuit de creștini, după ce a fost scăpat cu fața curată de iataganul păgânilor, cu genuchi plecate rog pe măria-ta să te înduri a-mi da câțiva slujitori ca să-mi fie de pază pînă voi pleca.

Vodă, iute ca focul cum era el, încruntă sprâncenele când auzi cererea ce i se face și zise:

— Ține-ți darul, creștine. Eu îți poruncesc să-ți duci tot avutul pe oricare din maidanuri, pe oricare din ulițe, la verice (sic!) răspântie ce ți se vor părea mai singuratice și mai dosnice, și acolo să-l lași până dimineața fără paznici, fără privighetori. Și de ți se va întâmpla vro pagubă, eu sunt răspunzător.

Nu era de glumit. Porunca lui vodă trebuia să se îndeplinească, că era foc și pârjol.

Florentinul, cu inima înghețată de frică, se supuse poruncii. Toată noaptea nu dormi de grije și de îndoială. A doua zi, negustorul își veni în fire când își găsi avutul precum îl lăsase. Se uita și parcă tot nu-i venea să creadă. Merse deci la vodă și-i spuse că tot avutul lui l-a găsit neclintit și, laudându-i țara, spuse că asemenea lucruri n-a văzut în nicio țară din câte a străbătut, deși călătorește din tinerețe.

— Cât face darul ce mi-ai fost adus? întrebă vodă.

Neguțătorul se cam cârmea și se cam codea a spune. Vodă stărui. După ce află prețul, plăti până într-una vodă, apoi îi zise:

— Spune pe oriunde vei merge ce-ai văzut în țara mea.

Vlad Tepeș avea o fiitoare

Casa ei era într-o mahala înfundată și singuratecă din Tirgoviște. Nici apele nu îl simțeau pe vodă când mergea la dânsa. Căzuse păcatele pe această femeie să placă lui vodă Tepeș. Acesta avea pentru ea dragostea trebuinței și nimic mai mult.

Biata femeie se silea în tot chipul să facă lui vodă pe voie. El primea toate semnele de iubire ce-i arăta, și oarecare veselie se arăta pe fața lui când era lângă dânsa.

Într-una din zile pe când îl văzu mai posomorât, vru să-l facă a i se însenina fața oarecum și se încumese a-i spune o minciună:

— Măria-ta, ai să te înveselești când ți-oi spune o veste nouă!

— Și ce veste ai să-mi spui?

— A intrat șoricelul în putineiu cu lapte...

— Ce va să zică asta? întrebă vodă rânjind.

